

ILONA
AHTI

MIILA
WESTIN

Secret

VAARALLINEN
VAAHTOPÄÄ

TAMMI

Secret

VAARALLINEN

VAAHTOPÄÄ

ILONA AHTI

KUVITTANUT
MIILA WESTIN

Secret

VAARALLINEN
VAAHTOPÄÄ

TAMMI • HELSINKI

*Pölisijälle, hölisijälle ja röhisijälle.
Ja uudelle möhisijälle.*

Kirjailija kiittää Suomen kulttuurirahastoa
tuesta tämän teoksen kirjoittamiseen.

Ensimmäinen painos
Teksti © Ilona Ahti 2025
Kuvitus © Miila Westin 2025
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2025
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-7266-5
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

1.

Meressä lillui hörökorvainen ja nappisilmäinen lammas. Kuohkea karvapallo, joka keikkui aaltojen harjalla, pärski hetken ja katosi sitten pinnan alle. Olin näkemästäni melko varma. Ennen olisin epäillyt itseäni, mutta sen jälkeen, kun olin ymmärtänyt, minkälaisia olentoja maailma oli pullollaan, ajatus merilampaista ei ollut lainkaan mahdoton. Harmi vain, ettei kukaan muu huippusalaisesta Stop Secret -kerhostamme katsonut juuri silloin aaltojen suuntaan. Olimme matkalla kohti ystäväni Maisan kesämökkiä, joka oli oikeastaan pieni siirtolapuutarhamaja. Se oli lähellä kerrostaloaluetta, ja sinne pääsi sekä veneellä että pitkospuita pitkin.

Roni-Toni, Maisa ja minä olimme saaneet valtavan mankumisen päätteeksi luvan viettää juhannuspäivän ja sitä seuraavan yön kesämajalla, kunhan taekwondomestari ja maailman-

matkaajamummoni Mitsi vahtisi meitä. Aikuisilla oli usein tuollaisia hassuja ajatuksia. Oikeasti meidän pitäisi vahtia mummoa, joka tempautui aina kaikenlaisiin seikkailuihin.

Maisa johti tapansa mukaan letkaa pitkospuita pitkin. Roni-Toni marssi hänen perässään ja kantoi reppuselässä kultaise-na kimmeltävää Hikisukka Hirmusta. Hirmunen olisi voinut ihan hyvin kävellä itekin, mutta repun esittäminen oli hyväksi todettu varotoimenpide. Jos törmäisimme muihin lapsiin, Hirmunen pitäisi kuononsa kiinni ja esittäisi olevansa pörroinen kantoväline. Aikuiset sen sijaan eivät pystyneet näkemään taikaolentoja. Paitsi Mitsi-mummo, joka oli tässäkin asiassa poikkeus. Hän oli talsinut vielä hetki sitten takanani, mutta kahinasta päätellen hän oli jo kadonnut kaislikkoon, joka reunusti puista polkua.

– Merilampaita tai ainakin yksi merilammas horisontissa! huusin ja osoitin aaltoja, joita ei oikeastaan enää ollut. Meri oli aivan tyyni, eikä sen pinnalla näkynyt edes yhtä ainoaa töyhtöpäistä sorsaa muista eläimistä puhumattakaan. Joku muu olisi tuijottanut minua kummissaan, mutta Stop Secret -kerhomme oli tottunut tutkimaan eriskummallisia mysteereitä. Hikisukka Hirmunenkin oli löytynyt, kun olimme selvittäneet kadonneiden sukkien, kaukosäätimien ja hiuspompuloiden kohtaloa. Kimmeltävästä otuksesta oli tullut tärkeä osa kerhoamme, ja ennen kaikkea se oli nyt rakas ystävämme.

– Mitä se horisee? Hirmunen kysyi.

– Se yritti kai sanoa merinolampaita, Roni-Toni vastasi otukselle. Yleensä poika olisi pelästynyt mahdollista uutta olentoa, mutta nyt hän ei selvästikään ymmärtänyt, mitä yritin sanoa.

– Merinovillasta tulee oikein pazzelit sukat! Kaislikosta suhisi Mitsi-mummon ääni, vaikka itse mummoa ei näkynyt.

– Pastellisukka! Namskis, Hirmunen huokaisi haaveilevasti kaukosäätimeen, jonka se oli kiskaissut mahataskustaan ja jonka avulla se osasi puhua meidän kieltämme. Haaste tosin oli siinä, että yleensä sen jutut saivat meidät hukkaamaan punaisen villalangan.

– Tämä keskustelu lähti nyt ihan raiteilta, yritin palata asiaan ja osoitin uudestaan merta.

Hikisukka Hirmunen vastasi puksuttamalla kuin juna. Hain Maisan katsetta. Yleensä hän sai kaikki keskittymään asiaan

pelkällä mulkaisulla. Maisa kuitenkin tuijotti tuulessa huojuvaa kaislikkoa ajatuksiinsa vajonneena. Minun oli pakko siirtää huomio omin voimin takaisin merilampaaseen ja mahdolliseen pelastustehtävään.

– Kuunnelkaa nyt. Meressä oli lamma. Ei vaikuttanut siltä, että se olisi merihädässä, mutta toisaalta en ole paras asiantuntija arvioimaan lampaiden uimataitoa tai kylpemistottumuksia, sanoin niin selkeästi kuin osasin.

Mitsi-mummo loikkasi kaislikosta ja laskeutui maahan niin kevyesti, että aloin miettiä, osasiko hän salaa myös lentää.

Mummo tähysti kohti merta.

– Ei näy mitään. Elleivät ne sitten ole haamulampaista, hän pohti.

Roni-Tonin ihokarvat nousivat pystyyn ja leuka väpätti. Hän piti söpöistä olennoista ja silitti vaistomaisesti Hirmusta, joka pörisi tyytyväisenä. Olimme törmänneet aiemmin kuralätäkön kummitukseen, eikä pojalla ollut siitä kovin hyvät muistot.

– Ai mit-mitä? hän kysyi. Roni-Tonia jännitti helposti, ja joskus se harmitti häntä.

– Haamulampaista. Victorian putouksella oli jänniä haamuhippoja, jotka nostattivat suuria aaltoja, kun ne uivat muodostelmazsa, Mitsi-mummo selitti ja katosi taas kaislikkoon.

Maisa ei edelleenkään reagoinut meihin. Yhtäkkiä hän näytti surulliselta.

– Maisa, onko kaikki hyvin? kysyin.

Maisa hätkähti ja katseli ympärilleen aivan kuin joku olisi juuri pudottanut hänet taivaalta pitkospuille.

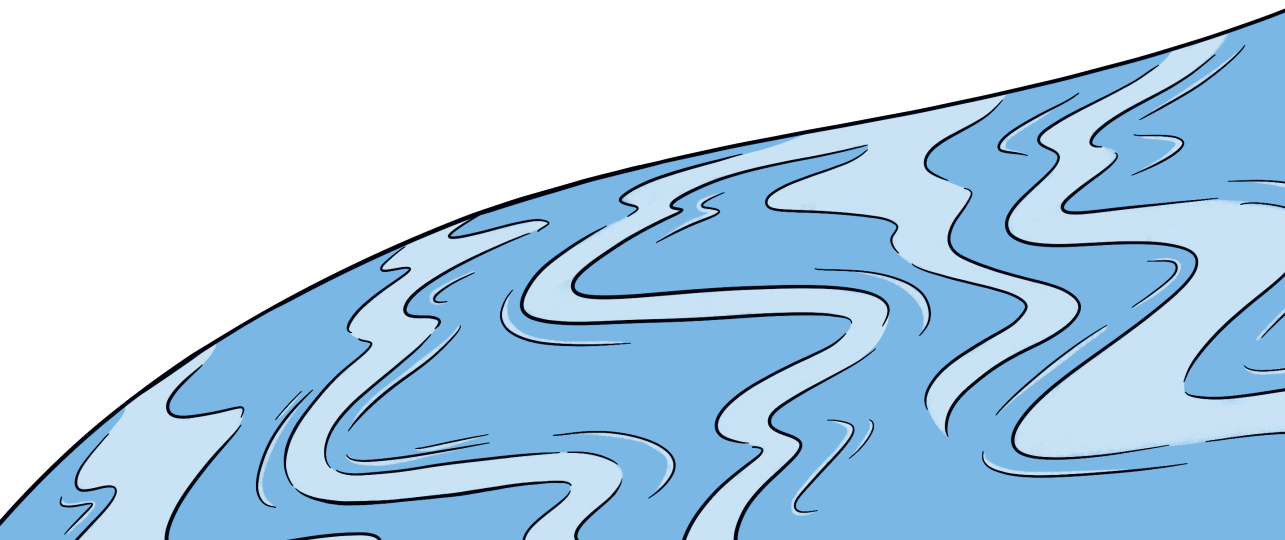
– Tietenkin. Te etsitte haamuhampaita, täytyy tutkia asiaa. Maisa yritti vakuuttaa meidät siitä, että oli täysin kartalla lammaskuviosta.

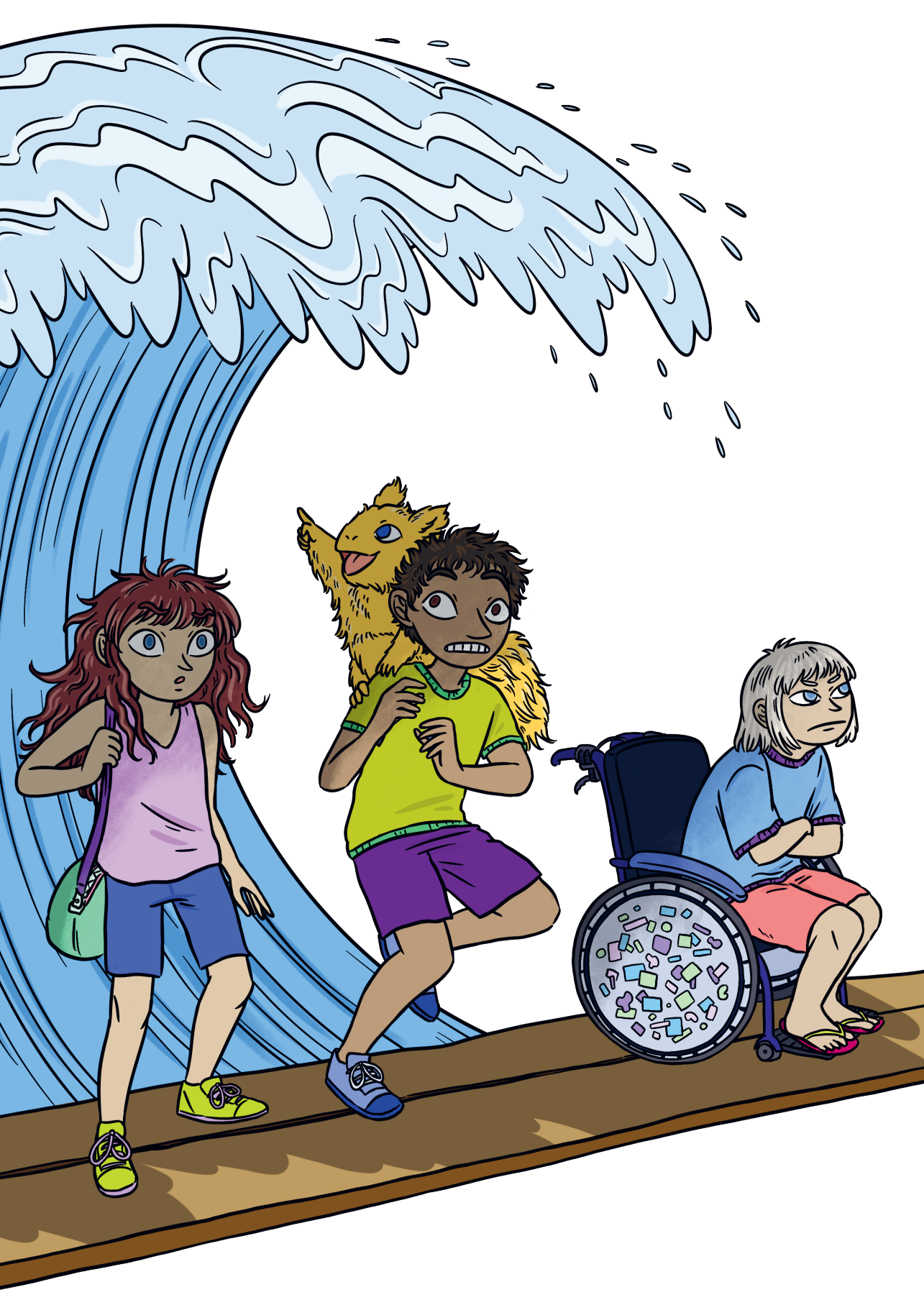
Roni-Toni vilkaisi minua salaa. Tiesin, mitä hän yritti sanoa. Me muut olimme vuorotellen pihalla mutta Maisa ei koskaan. Jokin Maisan ilmeessä sai meidät varovaisiksi, vaikka väärinymmärrys huvitti. Päätin taistella naurua vastaan.

Hirmunen ei kuitenkaan osannut lukea Maisaa yhtä hyvin. Se avasi suunsa ammolleen.

– Huuu! Haamuhammas kummastelee!

Yritin pidättää naurua, mutta sen voima oli liian suuri. Heikotimme ja hohotimme, vaikka yritimme lopettaa. Maisaa ei naurattanut, mutta se oli pienin murheistamme. Näin silmäkulmassani liikettä. Jättimäinen aalto lähestyi meitä vauhdilla. Olisimme pian kaikki haamuja!

2.

Pelastautuminen oli kultaisen häntäkarvan varassa. Olimme rynnänneet täysillä kohti edessä häämöttävää pikkumetsikköä ja säästyneet viime sekunnilla hirmuaallon hyökkäykseltä. Pitkospuissa oli märkä läntti, joka todisti, että aalto oli todella kohonnut ja kadonnut yhtä nopeasti. Muita lankajohtoja ei näkynyt.

– Miten tyynellä merellä voi olla jättiaalto? Maisa kysyi. Viileät pärskeet olivat viimein saaneet hänet valpastumaan.

– Tämä on Itäinen meri eikä Tyynimeri, Hirmunen korjasi.

– Itämeri, ehdotin lempeästi.

– Mitä meri? No tuo, Hirmunen osoitti rantaa ja heilutti hämmentyneenä pehmeää turkkiaan.

– Se ei ollut mikään tavallinen aalto. Sehän yritti ihan selvästi upottaa meidät, Roni-Toni sanoi ääni väristen.

– Hyökyaalto, Maisa jyrähti.

– Hyökkäysaalto, Hirmunen nyökkäsi.

– Ehkä se liittyy jotenkin merilampaaseen? ehdotin. Näin Maisan naamasta, että hän ajatteli edelleen haamuhampaita ja alkoi ymmärtää, että häneltä puuttui jotain olennaista tietoa.

Maisa nuuhkutti ilmaa. Hikosukka Hirmunen teki samoin. Molemmilla oli poikkeuksellisen hyvä hajuaisti.

– Haistatko sinä saman kuin minäkin? Maisa kysyi.

Hirmusen turkki vilkkui yhtäkkiä sinisenä.

– Kinuski-suolakurkku-marenkileivän, Hirmunen sanoi innosta puhkuen ja silitti laukkua, johon olin pakannut monenlaisia voileipiä.

Roni-Toni esitti yökkäävänsä.

– Hilla, olethan pakannut myös jotain vähemmän ällöttävää evästä? hän varmisti.

– On minulla myös korvapuusteja, joiden välissä on lakritsia, vastasin.

Roni-Tonin ilmeestä päätellen hän ei osannut päättää, oli-ko tämä herkullinen vai vastenmielinen uutinen.

– Voidaanko keskittyä! Minusta täällä haisee savu. Jossain palaa, Maisa totesi vakavana.

Katselimme ympärillemme, mutta savua ei näkynyt missään. Tajusin vasta silloin, etten ollut nähnyt Mitsi-mummoa jättiaallon jälkeen. Aloin hätääntyä, vaikka tiesin, että Mitsi-mummo selviäisi mistä vain.

Hän oli ilmestynyt takaisin elämäni samoihin aikoihin kuin Hikusukka Hirmunen. Hänen kauttaan opin joka päivä lisää isästäni, jota en koskaan ehtinyt tavata. Mitsi-mummon kanssa ei ollut koskaan tylsää, sillä hän veti seikkailuja puoleensa kuin jäätelö homejuustosämpylää.

– Näkikö joku, minne mummo meni? kysyin kolmikolta.

Kaikki vilkuilivat ympärilleen. Varmuuden vuoksi oli hyvä tarkistaa myös puiden latvat ja kivenkolot, koska Mitsistä ei koskaan tiennyt. Maisa pudisti päätään.

– Mummo! huusin.

– Mitsi! Roni-Toni ja Maisa huhuilivat.

Hikusukka Hirmunen jatkoi nuuhkimistaan ja seurasi kuo-
noaan kiviselle rannalle.

– Tsippirai! se huudahti ja osoitti merelle.

Kaukana näkyi piste, joka lähestyi kovaa vauhtia. Pisteellä oli kädet, joita se heilutti vimmatusti. Mitsi-mummo oli meri-
hädässä!

3.

Mummon ääni ei kuitenkaan kuulostanut hätääntyneeltä.

– Lapzi! piste huusi ja vilkutti meille. Mitsi-mummo käytti irronnutta pitkospuun pätkää surffilautanaan ja liukui jo laimenneella laineella. Kun vauhti loppui, hän heittäytyi laudan päälle mahalleen ja kauhoi meitä kohti.

– Veikö aalto sinut? huusin mummolle.

– Ei, vaan minä vein aallon! Mitsi-mummo korjasi minua.

Katsoin Maisaa ja Roni-Tonia varmistaakseni, että he olivat kuulleet saman kuin minäkin.

– Sanoiko se? Roni-Toni kysyi.

– Sanoi, Maisa nyökkäsi.

– Ei sauno vaan tanssii puunpalan kanssa, Hirmunen tokaisi, pudisti päätään ja yritti ymmärtää näkemäänsä.

– Se osaa surffata, Maisa sanoi ihaillen.

Mitsi-mummo oli urheilullinen ja jäntevä, mutta hämmästyimme silti, miten nopeasti hän pääsi luoksemme, aivan kuin hänellä olisi ollut käytössään salainen moottori. Lauta kolahti rantakivikkoon, ja Mitsi pomppasi kevyesti sen päältä. Puinen lauta jäi kellumaan veteen.

– Mitä tapahtui? tivasin heti.

– Oletko kunnossa? Roni-Toni älysi kysyä.

– Näin aallon tulevan kohti ja sen harjalla surffasi otus. Kaikki kävi hyvin nopeasti. Muiztelin ohjeita, joita haamuhipoista zanottiin, mummo selitti. – Niille ei koskaan saa näyttää pelkoa, vaan pitää esittää olevanza niitä suurempi. Ei myöskään saa syödä cashewpähkinöitä.

Nyökkäsimme ja odotimme, että hän jatkaisi.

– Irrotin löyzän pitkospuun, hyppäsin laineelle ja heilutin käziä. Pakotin aallon perääntymään.

– Oliko olento haamulammas? Roni-Toni kysyi.

– En ehtinyt nähdä sitä tarkemmin. Pörröinen otuz pomppazi mereen, Mitsi vastasi.

– Ja jäit vain pitkospuille paljaille, Hirmunen huokaisi vakavana ymmärtämättä, että oli sanonut jotain hassua.

– Olit kuin pitkospuulla päähän lyöty, Roni-Toni jatkoi.

– Et nähnyt pitkospuita metsältä, jatkoin nauraen ja yritin olla pelleilemättä lisää, koska Maisa näytti niin kärsivältä. Hetken aikaa onnistuimme olemaan niin hiljaa, että kuului vain meren hiljainen lätinä rantaa vasten. Minun oli kuitenkin

pakko saada selvyys yhteen hyvin polttavaan kysymykseen.

– Miksi niitä cashew’ita ei saanut syödä?

– Hilbert, ihanko tosissaan kysyt tuota?

Maisa oli nyt täysin oma itsensä, eikä hän halunnut päästää keskustelua epäolennaisuuksiin. Toisaalta Maisa itse aina toisti, että mikä vain saattoi olla olennainen vihje tutkinnon kannalta.

– Victorian putoukzilla hipot villiintyivät pähkinöiztä niin, että ne lopettivat muodoztelmauinnin ja alkoivat hiphopata, Mitsi-mummo vastasi. – Se häiritsi muita eläimiä, jotka arvosivat rauhallizempia esityksiä, mummo jatkoi aivan kuin hän olisi sanonut jotain tuiki tavallista.

– Häh? Maisa ei kyennyt kysymään muuta.

– Hipot hiphoppasivat? Roni-Toni varmisteli.

– Niin! Ja mitkä hipat ne olivatkaan! Jatkuivat aamuzeitsemään.

Seurasi uusi, edellistä pidempi hiljaisuus. Nyt näin

sieluni silmin aalloilla tanssivia virtahepoja. Onneksi Maisa palautti meidät tärkeämpien asioiden ääreen.

– Meidän täytyy julistaa Stop Secretin virallinen kokous alkaneeksi, jotta voimme

MIKSI MERENKAUHU MÖYRYÄÄ?

Huippusalainen Stop Secret -kerho aikoo viettää juhannusta Maisan siirtolapuutarhamajalla, mutta jo matkalla ystävykset törmäävät merihätään joutuneeseen lampaaseen ja hirmuaalto on haukata heidätkin mukaansa. Kun majalta vielä löytyy merkillinen saunatonttu ja savua ilman tulta, alkavat uuden mysteerin lankajohdot olla kasassa. Luvassa on viileitä pärskeitä ja villeillä aalloilla surffailua ennen kuin juhannusarvoitus ratkeaa.

Hulvattoman **STOP SECRET** -lasten-romaanisarjan ensimmäinen osa *Hikisukka Hirmunen* sai Runeberg Junior 2024 -kunniamaininnan ja valittiin myös LukuVarkaus-lastenkirjapalkinnon finaaliin. Toisessa osassa sukkellettiin kuralätäkköön ja kolmannessa kiidetään meren aalloilla!

9 789520 472665

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-7266-5

